

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.I.21.485/2015/2.szám

A Kúria a dr. Zugh Katalin pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a Dávid, Stanka, Szikla Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Stanka Gergely ügyvéd) által képviselt alperes ellen végrehajtás megszüntetése iránt a Szolnoki Járásbíróságnál 1.P.20.631/2012. számon folytatott és másodfokon a Szolnoki Törvényszék 4.Pf.20.758/2013/15. számú ítéletével befejezett perében, az említett számú jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, a Szolnoki Járásbíróság 1.P.20.631/2012/30. számú ítéletét megváltoztatja és a felperes ellen folyamatban lévő végrehajtást megszünteti.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az önálló bírósági végrehajtó részére a végrehajtó végrehajtói letéti számlájára 246.863 (Kétszáznegyvenhatezer-nyolcszázhatvanhárom) forint végrehajtási költséget,

kötelezi továbbá az alperest, hogy az államnak felhívásra fizessen meg 575.200 (Ötszázhetvenötezer-kétszáz) forint le nem rótt kereseti, 766.900 (Hétszázhatvanhatezer-kilencszáz) forint fellebbezési és 958.700 (Kilencszázötvennyolcezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes viseli, a díj összegét a kirendelő állapítja meg.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes és a perben nem álló adóstársa 2008. október 15-én közjegyzői okiratba foglaltan kölcsönszerződést kötött az alperessel. A kölcsönszerződés 2. pontja szerint a kölcsön összege 40.588 CHF-nek „megfelelő, legfeljebb 5.300.000 forint”, a folyósítás és törlesztés pénznem: forint, a kölcsön

összege az alperesnek az igénylés benyújtásának napján érvényes deviza vételi árfolyamán számított (igényelt) deviza összeg 110%-ának felel meg. A kölcsön futamideje 216 hónap, a kölcsön első kamatperiódusra érvényes havi törlesztőrészlete 261 CHF, a lejárat napja 2026. október 10.

A kölcsönszerződés aláírásával a felperes „tanúsította”, hogy az alperes Lakossági Üzletág Általános Szerződési Feltételeit, Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételeinek tartalmát megismerte, annak egy példányát átvette és azt kifejezetten elfogadta.

A Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételei 1.4. pontja szerint az alperes a folyósított deviza összegről a kölcsönszerződés elválaszthatatlan mellékletét képező értesítőlevélben értesíti a felperest, amely a folyósított kölcsön tényleges összege mellett tartalmazza az alperes által megállapított - a folyósított deviza összegre tekintettel esetlegesen módosuló - havi törlesztőrészletet.

A Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételei 4.1.1. pontja értelmében a kölcsön tőkéjének és mindenkor hatályos kamatának - kölcsönszerződésben meghatározott - összegét (a továbbiakban: törlesztőrészlet) a felperes minden naptári hónapban az első törlesztőrészlet esedékessége napjának megfelelő naptári napon köteles az alperesnek megfizetni. Az alperes a felperest az alperes által az első kamatperiódusra meghatározott törlesztőrészlet végleges összegéről a kölcsön folyósítását követő 15 napon belül értesítőlevélben értesíti.

A szerződő felek szerződésükben meghatározták a kölcsön kamatát, a kezelési díj és a további díjak induló mértékét, valamint azt, hogy ezen járulékok mértéke a mindenkori kondíciós lista alapján változhat.

A kölcsönszerződés biztosítására a szerződő felek 2008. október 15-én ugyancsak közjegyzői okiratba foglaltan jelzálogszerződést kötöttek, amelyben megjelölték, hogy a kölcsön összege 40.588 CHF, a zálogtárgyat terhelő jog összege 24.615 CHF.

Az alperes a kölcsön folyósítását több feltételtől tette függővé, ezek teljesülését követően 2008. november 3-ai keltezésű visszaigazoló levelében tájékoztatta a felperes adóstársát, hogy az általa nyújtott kölcsön összege 30.988,72 CHF, a folyósítás napja 2008. november 3., a lejárat napja 2026. október 12., az első törlesztőrészlet esedékessége 2008. november 10., az első kamatperiódusra érvényes havi törlesztőrészlet (kamatt és tőke): 218,20 CHF, kezelési költség 34,08 CHF, összesen: 252.28 CHF.

Az alperes a kölcsön forint ellenértékét 2008. november 3-ai értéknappal jóváírta a nála vezetett bankszámlán.

A szerződésszerű törlesztések elmaradása miatt az alperes 2009. november 26-án felmondta a kölcsönjogviszonyt, a közjegyzői okirat záradékolásával pedig 2011. június 10-én végrehajtást kezdeményezett a felperes és adóstársa ellen.

A felperes a Pp.369.§ a) pontjára alapított keresetében elsődlegesen az ellene indult végrehajtás megszüntetését, másodlagosan korlátozását kérte. Továbbiak mellett arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés a régi Hpt. szerződéskötéskor hatályban volt 213.§ (1) bekezdésének a), b), c), d) és e) pontjaiba ütközik, mert nem tartalmazza a szerződés tárgyát, az éves, százaléokban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, a szerződéssel kapcsolatos összes költséget, azon feltételeknek, illetőleg körülményeknek a részletes meghatározását, amelyek esetében a hiteldíj megváltoztatható, továbbá a törlesztőrészletek összegét, emiatt a kölcsönszerződés semmis, amelynek következtében a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre. Hangsúlyozta: a kölcsön forintban megjelölt és ténylegesen kifizetett összege 5.300.000 forint volt, ennek deviza ellenértékét a kölcsönszerződésben 40.588 CHF-ben jelölték meg, viszont az alperes a visszaigazoló levélben a kölcsön összegét 30.988,72 CHF-ben határozta meg, azaz a kölcsönszerződés nem tartalmazza annak tárgyát. Álláspontja szerint a devizaárfolyam változásából eredő többletterher költség, az erre vonatkozó becslést a kölcsönszerződésnek tartalmaznia kellett volna, szintúgy az árfolyamrész, amely szintén költség. A kölcsönszerződés nem határozta meg részletesen azokat a feltételeket, amelyek esetén a hiteldíj megváltoztatható és nem tartalmazta a törlesztőrészletek összegét sem.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet; a felperes fellebbezését elbíráló másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az ítéletek indokolása szerint a felperesnek folyósított kölcsön összege meghatározható, mert az alperes a kölcsönszerződés elválaszthatatlan mellékletét képező értesítőlevélben tájékoztatta a felperest arról, hogy a kölcsön összege 30.988,72 CHF.

A devizaárfolyam változásából eredő többletterhet sem a hiteldíjmutatónak, sem a szerződés egyéb rendelkezéseinek - a szerződéssel kapcsolatos további költségként - nem kell tartalmazniuk, az árfolyamváltozás lehetőségére a pénzügyi intézményt jogszabály alapján terhelő tájékoztatási kötelezettség nem terjed ki. A devizaárfolyam változása a feleken kívül álló, előre nem látható körülmények által befolyásolt, költségként a szerződésben való megjelenítése nem lehetséges, és ezért nem is lehet kötelező.

Hangsúlyozta a másodfokú bíróság, hogy az árfolyamrész mértékét a kölcsönszerződés nem tartalmazza, emiatt a kölcsönszerződés érvénytelen, viszont a szerződés az érvénytelen rész figyelmen kívül hagyásával teljesíthető, érvényessé nyilvánítható. A szerződéskötéskor alkalmazott árfolyamrész a teljes

hiteldíjmutatóból kiszámítható: 3,5% volt, a kölcsönszerződés felmondásáig nem változott.

A kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítása azt jelentette, hogy a szerződésen alapuló elszámolás során a szerződéskötéskor a felek egyező akaratából megállapított 3,5%-os mértékű árfolyamrést kell alkalmazni. Az alperes a szerződés felmondása folytán őt megillető követelést a 3,5%-os árfolyamrésnek megfelelően számolta ki, ebből következően nem szükséges az általa követelt összeg módosítása.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a kölcsönszerződés érvénytelenségével szemben védekezését ellenkérelem, illetve fellebbezési ellenkérelem formájában fejthette ki, az érvénytelenség kiküszöbölésére a végrehajtás megszüntetése iránti perben is van lehetőség, a kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítása kapcsán a bíróságnak csupán azt kellett megállapítania, hogy a szerződés megkötésekor irányadó árfolyamrés mértéke a felek szerződésének része, amely alapján kell elszámolnia az alperesnek a felperessel szembeni követelését, ami meg is történt, de ennek a végrehajtandó összegre kihatása nem volt.

A jogerős ítélet további indokai szerint: az adott szerződést illetően nem állt fenn olyan semmisségi ok, amelyet a bíróságoknak hivatalból észlelniük kellett volna.

Kitért a másodfokú bíróság arra is, hogy az elsőfokú bíróság elbírált a hiteldíj megváltoztatásával kapcsolatos keresetet [régi Hpt. 213.§ (1) bek. d) pont], e tekintetben a felperes nem fellebbezte meg az elsőfokú ítéletet, így ennek vizsgálatára a másodfokú eljárásnak nem kellett kiterjednie, s mivel a felperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott a kölcsönszerződésnek a törlesztőrészletek összegének elmaradása miatti érvénytelenségére [régi Hpt. 213.§ (1) bek. e) pont], erre a másodfokú eljárásban már nincsen lehetősége.

A jogerős ítélet ellen - az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezése és a keresetnek helyt adó határozat meghozatala iránt - a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet.

Többirányú - módosított - jogi érvelése szerint a perben eljáró bíróságok megsértették a régi Hpt. 210.§-ában, 212.§-ában, továbbá 213.§ (1) bekezdés a), b), c), d) és e) pontjaiban foglaltakat, hiszen a végrehajtás alapját képező kölcsönszerződés érvénytelen, a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre, ami indokolja a végrehajtás megszüntetését.

Hangsúlyozta: 2012. szeptember 3-án benyújtott „nyilatkozatában” hivatkozott a kölcsönszerződés régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés e) pontja alapján megállapítható semmisségére, ezért e hivatkozását is vizsgálniuk kellett volna a perben eljáró bíróságoknak.

Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, keresetének teljesítését kérte, amely magában foglalta azon igényét is, hogy a másodfokú eljárás terjedjen ki a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés d) pontja alapján megállapítható semmisség vizsgálatára is.

Továbbra is fenntartotta, hogy a kölcsönszerződés nem tartalmazza a szerződés tárgyát, hiszen a kölcsön összegét egyértelműen nem határozták meg, eltérő összeg szerepel a kölcsönszerződésben és a visszaigazoló levélben. Az sem állapítható meg, hogy az alperes milyen árfolyam figyelembevételével számolt, hiszen egy napon belül több vételi és eladási árfolyamot alkalmaz. Mivel nem állapítható meg egyértelműen a kölcsön összege, a visszafizetendő tőke összege sem állapítható meg, ebből következően a teljes hiteldíjmutató sem valós.

Hangsúlyozta: a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon küszöbölte ki a régi Hpt.213.§ (1) bekezdésének c) pontja alapján megállapított érvénytelenséget, hiszen nincsen lehetőség a megszűnt szerződés érvényessé nyilvánítására, illetve a végrehajtás megszüntetése iránti perben a végrehajtás alapjául szolgáló szerződés érvénytelenségének a végrehajtás megszüntetése a jogkövetkezménye, a bíróság nem járhat el úgy az érvénytelenség és ennek jogkövetkezményei tekintetében, mint egy ún. érvénytelenségi perben. A másodfokú bíróság egyébként is erre irányuló kérelem nélkül pótolta a felek szerződéses akarátát, hiszen az ellenkérelem nem pótolja a viszontkeresetet.

Hivatkozott arra: a kölcsönszerződés kizárólag az első kamatperiódusra érvényes törlesztőrészlet összegét tartalmazza, ezt is csupán CHF-ben; e körben utalt a Kúria Pfv.I.20.728/2013/6. számú ítéletében foglaltakra.

Kérte a kölcsönszerződés további vizsgálatát és nyilvánvaló semmisségi ok észlelése esetén a jogkövetkezmény alkalmazását.

Az alperes bejelentette, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény alapján a felek közötti elszámolás lezárult.

A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

I. A Kúria 6/2013. PJE határozata III. pontjának 1. alpontja értelmében a deviza alapú kölcsön esetében a szerződő felek a tartozást devizában határozzák meg, a kölcsönadott összeg deviza, a folyósított összeg forint. A deviza alapú kölcsön lényege, hogy az adós tartozása devizában keletkezik, azonban a kölcsön folyósítására és a törlesztésére forintban kerül sor. A hitelező a kölcsönt forintban köteles folyósítani, az adós pedig forintban köteles törleszteni, tehát mind a hitelező, mind az adós a devizában kirótt pénztartozást forintban rója le. A devizában meghatározott összegért az adósnak a forint gyengülése esetén többet kell visszafizetnie, terhei növekednek, míg erősödése esetén kevesebbet, terhei csökkennek. A hitelező helyzetére ugyanakkor az árfolyam változása nem hat ki, hiszen az adós általi

visszafizetéskor forintban ugyanolyan értékű devizához jut, mint amit kölcsönadott.

Az adott esetben - az előbbiektől eltérően - a szerződő felek kölcsönszerződésükben nem devizában határozták meg a kölcsön tárgyát: a szerződés 2. pontja azt tartalmazza, hogy a kölcsön összege 40.588 CHF-nek megfelelő, legfeljebb 5.300.000 forint, a kölcsön folyósításának pénzneme forint, törlesztésének pénzneme ugyancsak forint, a kölcsön összege az igénylés benyújtásának napján érvényes hivatalos pénztári deviza vételi árfolyamon számított (igényelt) devizaösszeg 110%-ának felel meg.

Mindezek szerint a szerződő felek a közjegyzői okirat kölcsönszerződést tartalmazó részének 2. pontjában azt az akaratukat fejezték ki, hogy „legfeljebb 5,3 millió forint” kölcsönadása történjen meg, és a forintösszeghez igazították a deviza összegének meghatározását.

A devizaösszeg meghatározása olyan módon történt, hogy azt a forintösszeget, amelyre az adósoknak kölcsönként szüksége volt (a legfeljebb 5,3 millió forintot) az alperes átszámította devizára, a 2. pontban említett 110%-ban kifejezve annak lehetőségét, hogy a legfeljebb 5,3 millió forint átadása a későbbiekben, a kölcsön feltételeinek teljesítésekor fog megtörténni és addig az átszámítási árfolyam változhat, az átadásig az 5,3 millió forint kölcsön deviza-egyenértéke módosulhat.

Mindezekre tekintettel a perbeli kölcsön nem minősíthető devizában nyújtott kölcsönnek.

Azon, hogy a kölcsönszerződésben a kölcsön összegét nem devizában határozták meg (csupán átszámították devizára) nem változtat az a tény sem, hogy a kölcsönszerződés további részét képező zálogszerződés szerint „a jelzálogjog összege: 40.588 CHF és járulékai”, valamint az sem, hogy a 2008. november 3-ai keltezésű visszaigazoló levelében az alperes tájékoztatásként feltüntette, hogy az általa nyújtott kölcsön összege 30.988,72 CHF.

Ezzel összefüggésben hangsúlyozza a Kúria: a per eldöntésére irányadó régi Ptk. 522.§ (2) bekezdése szerint a bankhitelszerződés érvényességéhez a szerződés írásba foglalása szükséges. A rendelkezést összevetve a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésében foglaltakkal az a következtetés adódik, hogy deviza alapú bankkölcsön esetén a kölcsönszerződésnek - további lényeges tartalmi elemek mellett - tartalmaznia kell a kölcsön fő tárgyát: a kölcsön tárgyát képező devizát, mégpedig pontos, összegszerű megjelöléssel vagy legalábbis magából a kölcsönszerződésből egyértelműen kiszámítható módon. A kölcsönszerződés e hiányosságát az alperes által utólag megküldött visszaigazoló levél nem pótolja.

Az adott esetben a felek között „több okiratba foglalt” módon sem jött létre a szerződés tárgyát tartalmazó kétoldali írásbeli

megállapodás: az alperes utólag megküldött visszaigazoló levele - a felperes írásbeli elfogadó nyilatkozatának hiánya miatt - nem tekinthető kétoldalú írásbeli megállapodásnak, még ha a szerződő felek az értesítőlevelet a Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételei 1.4. pontjában foglaltak szerint a kölcsönszerződés elválaszthatatlan mellékletének tekintették is.

A kölcsönszerződés előbbiekben idézett 2. pontja alapján tehát az állapítható meg, hogy a kölcsön tárgya és összege „legfeljebb” 5.300.000 forint volt, amelynek megfelelően ez az összeg került átadásra, ugyanakkor a szerződő felek szerződésben rögzített szándéka - figyelemmel arra a rendelkezésre, mely szerint a kölcsön összege az igénylés benyújtásának napján érvényes hivatalos pénztári deviza vételi árfolyamon számított (igényelt) devizaösszeg 110%-ának felel meg - arra irányult, hogy a kölcsön összegét, a tartozást a forintösszeg átadását követően folyamatosan viszonyítsák a CHF-hez, a CHF árfolyamváltozásához. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szerződő felek devizaalapú kölcsönszerződést kötöttek volna, szerződésük valójában értékállandósági kikötést tartalmazó megállapodás. Ezzel magyarázható az is, hogy az értesítőlevél a folyósított kölcsön tényleges összege mellett tartalmazza az alperes által megállapított, esetlegesen módosuló havi törlesztőrészletet.

A közjegyzői okiratba foglalt szerződés záradékolásával a végrehajtás deviza alapú kölcsöntartozásra indult, azonban a kölcsönszerződés - az előbbiekben kifejtettek szerint a végrehajtási záradéktól eltérően - nem devizában meghatározott kölcsönösszeget tartalmaz. Figyelembe véve a régi Hpt.213.§ (1) bekezdésének a) pontját: a 2008. október 15-én megkötött szerződés tárgya nem devizában meghatározott kölcsön, ezért a Pp.369.§ a) pontja teljesül, a végrehajtani kívánt deviza alapú kölcsönkövetelés érvényesen nem jött létre, ami indokolja a közvetlen végrehajtás megszüntetését.

Az alperes a visszaigazoló levélben a kölcsönszerződésben foglaltaktól eltérő, alacsonyabb CHF összeget jelölt meg, amely elvileg kedvezőbb lenne a felperesre, de mivel nem devizaösszeg átadására irányuló kölcsönszerződés jött létre, nem joggal való visszaélés a felperes részéről, hogy a deviza alapú kölcsöntartozásra indult „közvetlen” végrehajtás megszüntetését kérte.

II. Az előbbiekben kifejtettek szerint a perbeli kölcsönszerződés a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés a) pontjába ütközik, ezért semmis, a szerződés tárgyában rejlő végrehajtás megszüntetési ok miatt szükségtelenné vált egyéb érvénytelenségi okok [rég. Hpt. 213.§ (1) bekezdés b), c), d), e) pont] vizsgálata.

Emiatt csupán utal arra a Kúria: abból, hogy a szerződés nem

határozza meg devizában a kölcsöntartozás összegét, azonban a szerződő felek a forintban meghatározott tartozást viszonyítani kívánták a CHF-hez, a CHF árfolyamváltozásához, az is következik, hogy a szerződő felek a devizában kifejezett törlesztőrészletek összegét sem tudták a szerződésben pontosan meghatározni, hiszen a Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételei 4.1.1. pontjában foglaltak értelmében az alperes a felperest az alperes által az első kamatperiódusra meghatározott törlesztőrészlet végleges összegéről a kölcsön folyósítását követő 15 napon belül értesítőlevélben értesíti, továbbá a törlesztőrészletek összegének pontos meghatározása a tartozás összegének meghatározását feltételezi.

Mindezek szerint a törlesztőrészletek összegét illetően sem jött létre kétoldalú írásbeli megállapodás a szerződő felek között.

Megjegyzi a Kúria: a felperes az elsőfokú bírósághoz 2012. szeptember 3-án eljuttatott, P.14. sorszámú beadványában arra hivatkozott, hogy a kondíciós lista alapján változhat az őt terhelő kamatköltség és díj, ez pedig ellentétes a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés e) pontjában foglaltakkal. A felperes kellően ki nem fejtett álláspontja mindezzel az lehetett, hogy a törlesztőrészletek összegét érintheti a kamat, díj, költség változása.

Utal a Kúria arra is: a másodfokú bíróság álláspontjával szemben a végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránt indult perben a bíróság a kereset korlátai között maradván a végrehajtás megszüntetéséről (korlátozásáról) rendelkezhet, ítéletének rendelkező része a végrehajtást megszüntető (korlátozó) rendelkezést tartalmazza, azonban a bíróság a végrehajtási perekben nem nyilváníthatja ki a végrehajtás alapját képező szerződés érvénytelenségét és nincsen lehetőség az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására sem. Eredményes perlés esetén mindezek az indokolás megállapításai maradnak, mint a végrehajtás megszüntetésének (korlátozásának) indokai. A végrehajtás megszüntetési perben nem kerülhet sor a jogügylet érvénytelenné nyilvánítására és az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására, az érvénytelenség következménye „csupán” az, hogy a végrehajtás megszűnik.

A végrehajtás jelen perben történt megszüntetése ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a kölcsön adósának ne kellene visszafizetnie a felvett összeget.

A kifejtettek értelmében a Kúria a Pp.275.§ (4) bekezdésében foglaltak szerint a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva, a jogszabályoknak megfelelő (a keresetnek helyt adó, a felperes elleni végrehajtást megszüntető) új határozatot hozott.

A végrehajtás megszüntetésére tekintettel a Kúria a Pp.370/A.§ (6)

bekezdésében foglaltak alapján döntött a végrehajtási költségek viseléséről.

Az eredményes felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti illeték, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére köteles az alperes, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§ (3) bekezdésére figyelemmel irányadó, a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján a székhelye szerint illetékes állami adóhatóság felhívására.

A teljes személyes költségmentes felperes pártfogó ügyvédjének díját a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 62.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint a jogi segítségnyújtó szolgálat állapítja meg. A pártfogó ügyvéd ekként megállapított díját a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 87.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint teljes mértékben az alperes viseli [Pp. 84.§ (1) bekezdés b) pont, valamint a Kmr. 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a].

Budapest, 2016. január 27.

Dr. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Kovácsfi László s.k. bíró